

ПОХМІЛЛЯ РАДІСТЬ ЗМІНИТЬ НА ПЕЧАЛЬ

Збрешу, сказавши, що не пробував спиртного
Ніколи, бо було таки вряди-годи,
Та дозволяв собі лиш пригубить, їй-богу,
Ну, а застілля в нас бувають не завжди.

Та трапилося хворе серце лікувати –
Донесхочу погостював у лікарів,
Хотілось дуже вирватися із палати...
І ось день виписки нарешті зажеврів.

Як водиться, з'явився лікар з інструктажем,
Мені по пунктах розпорядок описав,
Коли які пігулки пити, детально каже,
Й що довго проживу, вкінець пообіцяв.

Дружина біля нас сиділа наготові
Та строго знаки подавала все мені,
Щоб я уважно слухав, а не поверхово,
Не пропустив важливого у метушні.

А я сиджу, в очах і радість, і тривога
Із нетерпінням вирватися на лиці,
Розгублений мабуть, бо в думках вже дорога,
Та лікар все сидить щось на стільці...

Мабуть в очах моїх була ота тривога,

А ескулап невірно, схоже, зрозумів,
Отож промовив, підморгнувши: – Можна трохи!
Але міцного! – згодом потім уточнив.

Можливо, думалось йому: це я тому хвилююсь,
Що випивати вже тепер для мене зась,
Не бачу виходу, отож, мабуть, турбуюсь
І тріпочусь, мов в сітці спійманий карась.

Тепер, як радив лікар, трохи вечорами
Вживать для серця по півчарки і судин,
Частіше став, адже кінець не за горами
Коли – не знаєш, тільки що лише один.

Буває, за столом той, хто мене вже знає,
Здивується, хай жартома, а то й всерйоз
З кривою трохи посмішкою запитає:
– Що це за дивний в тебе симбіоз?

Було, перевертав багато років чарку,
А це вже, схоже, часто й без відмов,
Як той карась, дивись, та й клюнеш на ”приманку” –
Тепер до чарки не байдужість, а любов?

У мене запитання в тон завжди готове:
А скільки всього діжок кожному із нас –
На круг приблизно вийде десятивідрових?
У мене особисто немалий запас!

Відро чи два мабуть ще встигу спорожнити,
А решту віддавати й ворогам не жаль,
Та й їм даю пораду вчасно зупинитись,
Похмілля тільки радість змінить на печаль.

Дата написання вірша: 2023-05-26